

NAJČITANIJE DANAS

Doktor Koldvel tvrdi: Rak možete da izliječite i to za nekoliko nedelja! Evo na

koji način

Turski pakleni plan: Opkoliti pravoslavne države

Vašington

NAJNOVIJE

NAJČITANIJE

16:48

Sljedeći Mercedes Maybach biće S klasa Pullman

Kako je Nataša Kandić privatizovala REKOM

Objavljeno u: [Komentar nedelje](#)

0

0

0

23 Novembar, 2014 Nedjelja u 13:27

REKOM se izvrgao u biznis-plan odakle vuku korist Nataša Kandić i njeni partneri koji su, u prvom redu, u obavezi prema naručiocima- stranim vladama koje bi da u Srbiji proguraju svoju verziju „zvanične istine“ o raspadu SFRJ i nedavnoj prošlosti

Umrijet Češ Ranije

Ako Hrčeš - Pogledaj Tajno Rešenje!

Poštovana gospođo Kandić, htjedoh Vas ovog puta zaobići ali vama je drago (sve druge) prozivati, navikli ste da ponižavate, vrijeđate, omalovažavate ljude na sve moguće načine. Takvo ponašanje ne može biti u skladu sa osobom koja se navodno bori za ljudska prava. Gospođo Kandić, javnost treba znati da ste Vi projekat regionalnog karaktera pretvorili u vaš privatni projekat.“ Upozorenje koje je Sonja Radošević, novinarka i članica Koalicije za REKOM iz Crne Gore, pismom uputila osnivačici i bivšoj direktorki Fonda za humanitarno pravo (FHP) iz Beograda, jeste sažetak višegodišnjih dešavanja oko „procesa REKOM“. Proces koji je, zahvaljujući ogromnim donacijama evra i dolara, izrastao u jedno od najrentabilnijih „preduzeća“ u regionu. Jeste da ne ulaže svoja sredstva, ništa ne proizvodi, ali zgrće milione.

REKOM, nesuđena prva međunarodna „komisija za istinu“, trebalo je, prema inicijalnom planu Nataše Kandić, ne samo da saslušava nego i da privodi svedoke a u finalu svog poslanstva čak i da izrekne „neopozive istorijske istine“, pri čemu je mehanizam odlučivanja tempiran tako da srpski predstavnik bude vazda preglasan, a Srbiji pripisana krivica za zločine koje joj prebacuju Zagreb, Sarajevo i Priština. Iako je REKOM-ov prvi zadatak bio da utvrdi „činjenice o ratnim zločinima i drugim teškim kršenjima ljudskih prava počinjenim na teritoriju nekadašnje SFRJ u razdoblju od 1. siječnja 1991. do 31. prosinca 2001. godine“, projekat, u javnosti prikazan kao „potekao iz naroda“ – u međuvremenu je debelo zastranio. Istina o sudbini REKOM-a je dijametralno suprotna od onoga što FHP donatorima prodaje kao „grass-root“ inicijativu; umesto toga, REKOM se izvrgao u biznis-plan odakle vuku korist Nataša Kandić i njeni partneri koji su, u prvom redu, u obavezi prema naručiocima – stranim vladama koje bi da u Srbiji proguraju svoju verziju „zvanične istine“ o raspadu SFRJ i nedavnoj prošlosti.

Stoga mehanizam privatizacije „procesa REKOM“ i uzurpacije ovlašćenja tzv. Koalicije za REKOM od strane FHP-a i Nataše Kandić zaslužuju posebnu pažnju.

ŽRTVE KAO PORODIČNI BIZNIS Ideja REKOM-a nije „iznikla“ iz naroda, već na jaslama stranih ambasada. Da tu nisu čista posla, brzo su uočili i aktivisti REKOM-a, poput Edine Đurković, tada direktorke nevladine organizacije (NVO) pod nazivom „Transitional Justice, Accountability and Remembrance in Bosnia and Herzegovina“ (TJAR). Početkom 2012. godine obavila je zadatke koje joj je poverila Nataša Kandić i sastala se sa američkim ambasadorom u Bosni Patrikom Munom i visokim predstavnikom međunarodne zajednice Valentinom Inckom; obojica su podržala REKOM. Đurkovićeva je Nataši Kandić uzgred prigovorila da ustrojstvo Inicijative za REKOM „baš i ne zvuči kao bottom-up“ (u prevodu: od dole, prema gore, dakle – iz naroda). Primedba je bila na mestu, pošto su se u Nacrtu javnog zagovaranja Inicijative REKOM na prvom mestu našle strane ambasade, ispred domaćih „meta“ u lokalnoj zajednici.

Na mesto direktorke TJAR dolazi nova osoba, a FHP iz donatorskih sredstava, namenjenih za osnivanje „Komisije za istinu“, plaća ne samo kupovinu svakojake opreme (od kompjutera do kancelarijskog materijala) nego za tu organizaciju podmiruje i kirije, pa čak i selidbu. Dokumentacija u koju je „Pečat“ imao uvid, a FHP i Nataša Kandić je kriju od javnosti, otkriva da je projekat REKOM pretvoren u kravu muzaru od koje udobno žive i članovi porodice Nataše Kandić. To dokazuje svota od 40.000 evra koliko je u početnoj fazi projekta, za svega godinu dana na mestu „direktora medijske kampanje“ dobio bivši muž Nataše Kandić, režiser Lazar Stojanović. A tu su i troškovi produkcije, teški 41.000 evra. Ni to nije sve. Da bi održala iluziju da ideja REKOM uživa podršku u BiH, Nataša Kandić u Banjaluci 2011. godine stvara Centar za demokratiju i tranzicionu pravdu (CDTP) kao partnersku organizaciju sarajevskog TJAR-a i beogradskog FHP-a. Ubrzo počinje da varniči između N. Kandić i tadašnjeg šefa CDTP-a Dragana Jerkovića, pa i njega „guta mrak“, a FHP u Banjaluci

instalira Zaticu Gruhonjić, sestru Dinka Gruhonjića, predsednika Nezavisnog društva novinara Vojvodine, koji je u Srbiji desna ruka Nataše Kandić na poslu lobiranja za REKOM.

Nataša Kandić lojalnost „satelita“ u BiH plaća apanažama koje su četiri do pet puta više nego što u Bosni za mesec dana žestokog rada mogu da zarade obični smrtnici. Direktorki TJAR-a je, na primer, za 50 odsto utroška radnog vremena dodeljeno 1.110 evra mesečno, a plata njene kolegice u banjalučkom CDTP-u bila je još bolja: 1.380 evra, takođe za polovično radno vreme. U to doba je prosečna mesečna zarada, prema Agenciji za statistiku BiH, iznosila 809 konvertibilnih maraka, za šta se u menjačnici dobijalo oko 400 evra. Naravno, iznosi zarada su prema nahođenju Nataše Kandić varirali (naviše!) a sve je zavisilo od poslušnosti aktuelnog šefa REKOM-ove filijale. Gruhonjićevoj sestri je Nataša Kandić od novca dobijenog za REKOM kupila i laptop, a CDTP-u je plaćana ne samo stanarina za kancelariju u Banjaluci (355 evra mesečno) nego i kancelarijski provijant, jednom prilikom čak 2.217 evra. Plus režijski troškovi (po 350 evra mesečno) obaška 14.700 evra za „administrativne troškove konsultacija“...

Što od REKOM-ovih para ne stignu da konzumiraju članovi porodice i rođaci, to obave prijatelji vođstva REKOM-a. O trošku REKOM-a, na primer, bar jednom godišnje u elitnim hotelima boravi i na javnim skupovima daleko od matične Ljubljane pruža „podršku REKOM-u“ i Svetlana Slapšak (najbolja drugarica Nataše Kandić) sa sve suprugom Božidarom. Ono što je Dinko Gruhonjić za Natašu Kandić u Srbiji, to joj je u Sarajevu donedavna urednica „BH dana“ Dženana Karup Druško. „Dnevni avaz“ se nedavno u tekstu „Medijski mafijaški krak“ osvrnuo na „zločinačku organizaciju koja upravlja Bosnom od 1995. godine“, koja je „instalirala svoje ljude baš svugdje jer valja sakriti nekoliko milijardi ukradenih tokom rata i više od 10 politički naručenih ubistava“. List konstatuje da je Izetbegovićev sin uoči poslednjih izbora u tu svrhu aktivirao Dženanu „iz mafijaškog mraka“. Nataša Kandić ne deli „Avazovu“ ocenu o Dženani, koju ceni jer joj koristi sve dok je uz Bakira, a Bakir Izetbegović valja obema sve dok je na vlasti pošto podržava REKOM gde je Srbija predodređena za gubitnika. Indikativno je da je i Dženana za ulogu „koordinatora projekta REKOM“ za 50 odsto radnog vremena tokom dve godine rada kasirala 11.000 evra (većinu svote je obezbedila holandska ambasada u Beogradu).

N. Kandić je Dženani, čije ime njene kolege u „Avazu“ pišu malim slovom kao zajednički imenitelj za korumpirane medijske poslenike, našla pandane uzduž i popreko nekadašnje zajedničke države. FHP-ov uposlenik na Kosovu je tako Bekim Blakaj, a u Podgorici REKOM zastupa Mirela Rebronja, koja je za šest meseci, za 50 odsto radnog vremena, zaradila 6.000 evra, plus 14.500 evra naredne godine... A godine se samo nižu. REKOM projekat traje već šest godina, i kraj nije na vidiku. Ne treba smetnuti s uma ni druge privilegije u kojima rekomovci uživaju u okviru saradnje u unosnom REKOM poduhvatu.

A kako je svojti samozvanog vrha REKOM-a tuđe da išta uradi džabe, ni aktivisti nisu skloni takvom riziku. Iako Nataša Kandić bazi savetuje da se „ponaša aktivistički“ pa iz sopstvenog džepa plati ceh učešća na raznim REKOM akcijama, ispostavilo se da ta preporuka nema prođu u svim eks-JU sredinama; „volonteri“ na Kosovu nisu besplatno skupljali svojih „pola miliona potpisa za REKOM“, već su to činili po sistemu „više potpisa, veća zarada“. Nije čudo da je baš na Kosovu prikupljen najveći broj potpisa (preko 100.000, najviše među svim državama nastalim na tlu SFRJ) a time i „najveća podrška“ za osnivanje REKOM-a.

ŠTO NE MOŽE CIA, MOŽE FHP Postjugoslavensku „Komisiju za istinu“ smislile su strane diplomate, uz plan donatorske podrške. Celim projektom, od angažovanja saradnika u svim sredinama od Triglava do Đevđelije, preko izbora akcija, do pozivanja članstva i odabranih zvanica na „skupštine“ i forume pod okriljem REKOM-a, diriguje jedno jedino lice: Nataša Kandić. Skupština, Koordinaciono veće (definisano da nadzire rad FHP-a i drugih „partnera“) Sekretarijat i ostali organi REKOM-a tek su puke kulise, iza kojih konce vuče i pare krčmi, što po babu, što po stričevima – osnivačica FHP-a. To je svanulo svima koji učestvuju u lakrdiji zvanoj REKOM. Uostalom, golim okom se vidi da su novci Ahilova peta Nataše Kandić i projekta REKOM. Ne zato što je kesa prazna, već zato što je potrošnja velika, a uz to i sporna. Nataša Kandić je zauzvrat stvorila „REKOM jezgro“ koje deluje poput zavereničke partijske ćelije; na sebe je preuzela komesarsku rolu. Zajedno sa partnerima iz „jezgra“ kao najstrožu tajnu čuva detalje o potrošnji novca, prikriva brojke iz revizorskih izveštaja... FHP, u skladu s tim, nije odgovorio na pitanja „Pečata“ o budžetskoj potrošnji, iako ih je dobio još pošle sedmice. Podatke krije kao da se radi o formuli za atomsku bombu, a ne o podacima koje javnost ima pravo da zna. Nataša Kandić zna da bi podroban uvid u detalje trošenja REKOM-ovih para, namenjenih boljem sutra za žrtve i njihove najbliže – bio koban ne samo po njen ili imidž FHP-a već prvenstveno REKOM-a, koji je zgodan za mužu sve dok su donatori široke ruke. Zato unutar njene „ćelije“ vlada stroga, bezmalo vojnička hijerarhija; nirvanu remeti sporadična buna ponekog naivnog člana koji je zapeo da ukaže na nemoralnost takvog profitiranja na račun žrtava. Da nekome ne bi palo na um da je potrošnja donatorskih para sama sebi cilj, Nataša Kandić bar jednom godišnje u nekom od izvikanih hotela u regionu (Bečići, Jahorina, Novi Sad, beogradska „Kraun plaza“...) upriliči hepening posvećen „napretku REKOM-a“; takvi skupovi su namenjeni prevashodno donatorima i medijskim radnicima, kojima je FHP domaćin i platiša puta i boravka. Naravno, iz budžeta za REKOM. Tako jednim udarcem ubije dve muve – obavi EPP za REKOM, a usput počasti odabrane predstavnike „baze“, koje pozove da usput otaljaju i Skupštinu Koalicije REKOM. Time se fingira „demokratsko potvrđivanje“ svih odluka Nataše Kandić od strane „predstavnik žrtava“. Skupština (koju čini deo članstva REKOM-a) kratko pretrese najvažnija pitanja tek forme radi i sve je, naoko, u skladu sa demokratskim procedurama. Ali, đavo se krije u detaljima – pošto na tzv. Skupštine REKOM-a u skupocene hotele ne može (niti hoće) da pozove sve, što je oko 2.000 članova, FHP pazi da osigura dolazak nekolicine „najaktivnijih“ (a sebi najodanijih) članova Koalicije za REKOM. Među najaktivnijima su, naravno, upravo oni koji su u okviru projekta REKOM na platnom spisku Nataše Kandić. Ukoliko se tokom Skupštine ipak neko odvaži da kritikuje način vođenja „procesa REKOM“, brzo je učutkan i još brže preglasan od strane odlično podmazane „glasačke mašinerije“ Nataše Kandić. I „proces REKOM“ tera dalje. Nije teško shvatiti gde leži tolika moć Nataše Kandić. U novcu. To je svojevremeno demonstrirala na Vesni Teršelić iz zagrebačke „Documente“ frazom „da nije mene, ti ne bi imala 'leba da jedeš“. Po sredi je suosnivačica Inicijative za REKOM, do tada partnerka Nataše Kandić u Hrvatskoj. Bila je to surova istina – jesu novci donirani zahvaljujući zajedničkoj aplikaciji svih partnerskih organizacija iz zemalja u regionu, ali niko od njih žutu banku ne vidi dok im je ne odobri lično Nataša Kandić. Šefica „Documente“ se našla u epicentru gneva Nataše Kandić zbog problematizovanja ustrojstva odlučivanja u REKOM-u. I preraspodele novca. Usledila je odmazda – „Documentu“ je na projektu REKOM ekspresno zamenila zagrebačka filijala Organizacije mladih (YIHR).

Nataši Kandić određene ruke za opisano „poslovanje“ i „kadrovanje“ omogućava sistemski greška, lukavo ugrađena u temelje projekta REKOM. Formalno se radi o osnivanju „Komisije za istinu na prostoru bivše Jugoslavije“, ali sve donacije za podršku tom kvazimeđunarodnom projektu slivaju se u kasu jednog jedinog „nosioca projekta“ – Fonda za humanitarno pravo. Gde Nataša Kandić vedri i oblači u pitanju budžeta, dok većini partnera koji su učestvovali u izradi zajedničkog projekta ne preostaje drugo nego da skupljaju što padne sa FHP-ove trpeze. Ukoliko se nekom to ne sviđa, FHP, u suprotnosti sa potpisanim ugovorima, „zatvori slavinu“ i dogovorena sredstva preusmeri onima koji ne postavljaju neprijatna pitanja. Nema sumnje da je Nataša Kandić pronašla metod da crpi REKOM, čak i u slučaju da u nekim državama sasvim usahne želja za učestvovanjem u tom projektu. Tada, kao što smo pokazali na primeru BiH, budžet REKOM-a ode na pravljenje nove organizacije pod kišobranom beogradskog FHP-a. I tako ukруг. Sve to je vrh ledenog brega onoga što je spiskano „u ime i za račun žrtava“, pod firmom osnivanja „Komisije za istinu“.

Fingiranje „podrške“

U Bosni je, počevši od 2010. godine, počelo masovno osipanje organizacija civilnog društva iz „procesa REKOM“. FHP se trudi da zakrpi što se može, pa u BiH, koja je sa Kosovom i Hrvatskom okosnica projekta Nataše Kandić, nastaju dve nove organizacije. Jedna u Sarajevu (TJAR), druga u Banjaluci (CDTP). I eto kozmetičke podrške iz dva „regionalna“ entiteta. Veštačka podrška je skupo plaćena (preko 107.000 evra) ali to je za Natašu Kandić bila sitnica, pošto projekat REKOM bez BiH ne bi bio uverljiv kod donatora. Obe pomenute organizacije finansijske injekcije dobijaju preko Nataše Kandić, uz izdašnu logistiku FHP-a. Druga je stvar da se u BiH gotovo ne mogu naći udruženja žrtava koja podržavaju REKOM. Članovi Koalicije za REKOM nisu ni „Žene iz Srebrenice“, dok su udruženja žrtava iz Tuzle i Banjaluke izrazito protiv. Ali to Nataši Kandić ne smeta, već padobrance iz Banjaluke i Sarajeva koristi da lansira utisak o „širokoj podršci koju REKOM uživa u BiH“.

Slično je 2011. godine bilo u Sloveniji, gde je povodom REKOM-a izbio sukob između Mirovnog instituta (Ljubljana) i Nataše Kandić. Otfikarila je Mirovni institut i u „posao“ oko REKOM-a na brzaka uvela neku studentkinju, koja je za „bakšiš“ od 3.000 evra za dva meseca rada „promovisala“ REKOM. Kandić se ubrzo pohvalila da je i u Ljubljani održan koncert u slavu REKOM-a. Ispostavilo se da je FHP platio preduzimljivim organizatorima koncerta 1.500 evra, a svirka je održana u bircuzu sumnjive reputacije, kao i reklamu – preko Fejsbuka. Odazvala se šaka posetilaca, posle čega je (opet na inicijativu Nataše Kandić) u Ljubljani iznebuha „aktivirana“ NVO „Civic Link“, koja je prethodnih 10 godina poslovala samo „na papiru“. Sve to je urađeno samo kako bi se donatori ubedili da REKOM i u Sloveniji „uživa veliku podršku“.

Isplatila se i simbioza sa YIHR-om, čije su filijale, od Beograda preko Bosne do Hrvatske, za potrebe FHP-a nicala kao pečurke posle kiše, sve kako bi REKOM „pokrio“ što veći prostor bivše zajedničke države. Slično su preko noći nastajale i nestajale partnerske organizacije i lokalni zagovarači u Makedoniji. Šablon je uvek isti, pa su partneri Nataše Kandić vremenom savladali lekciju – svi plešu kako od njih traži, a spoljni svet foliraju da mimo FHP-a „proces REKOM“ ima suverene organe nadzora i odlučivanja, Statut i pravila delovanja. Ne mari što praksa nema veze s teorijom sve dok stižu donatorske pare. Retki članovi REKOM-a upozoravaju na tu šaradu, ali nemaju šansi da išta promene. Naročito otkako se FHP-u omaklo da 2011. godine u Sarajevu okupi veći broj delegata na Skupštini Koalicije za REKOM, koju čine organizacije i pojedinci, potpisnici Inicijative za osnivanje „Komisije za istinu“. Nataša Kandić je tada umalo oterana sa REKOM-ovog prestola, ali se snašla i potčinjenima naredila da sprovedu opstrukciju (legitimnih) organa Koalicije za REKOM. Rečeno – učinjeno. Time je sprečila i kontrolu potrošnje nove tranše od pola miliona evra koje je Evropska komisija uplatila za „proces REKOM“.

Da FHP još od 2010. godine sprovodi tihi puč unutar REKOM-a, s namerom da to postane ekskluzivno lovište Nataše Kandić, potvrđuje i pomenuta lavina izlazaka pojedinaca, organizacija i udruženja žrtava iz projekta. Većina se na taj korak odlučila zbog onemogućavanja da učestvuju u podeli plena; Mirsad Tokača iz bosanskog IDC-a je protestno napustio „konsultativni proces“ jer je FHP odbio da grant holandske vlade, težak 960.000 evra, podeli na ravne časti sa ostalim pokretačima inicijative („Document“ i IDC) kako bi sve tri organizacije „samostalno organizovale konsultativni proces u svojim zemljama“.

„Na osnovu ugovora sa holandskom vladom, FHP je odgovoran za realizaciju projekta, zakonito trošenje sredstava i finansijsko izveštavanje, te nije mogao postupiti u skladu sa zahtevom IDC-a,“ tvrdio je FHP, iako je u ime Koalicije za REKOM isti grant prethodno dobio upravo zato jer se pozivao na aktivnosti „hiljada članova iz regije“ i saradnju sa „Documentom“ i IDC. FHP isti argument o masovnoj privrženosti REKOM-u koristi za dobijanje i drugih donacija. Kada je septembra 2012. godine Nora Ahmetaj upozorila Natašu Kandić na „neusaglašenosti koje otvaraju pitanja opstanka i legitimiteta Koordinacionog veća, Skupštine kao i ko će ubuduće odlučivati o relevantnim pitanjima vezanim za REKOM“, dobila je ljutiti odgovor da „ne razume o kakvoj se neusaglašenosti i nedostatku konsenzusa radi“. Usledila je i pretnja aktivistkinji sa Kosova da ubuduće „bude pažljivija“ u vezi sa sličnim ocenama. Ako ništa drugo, jedno je jasno – u borbi za prevlast za REKOM-ove pare, Nataša Kandić je region prevela žedan preko vode.

Piše Ekipa „Pečata“